

[Hilmar Baunsgaard.]

Til hr. Niels Westerby vil jeg gerne i anledning af den dagsorden, han har foreslået, sige, at jeg med interesse har mærket, at liberalt centrum har sagt, at man sådan føler sig som de gamle partiers dårlige samvittighed og som de gamle partiers modstykke — ikke mindst hvad det taktiske angår, har jeg forstået. Derfor synes jeg, det ærede medlem hr. Niels Westerby skulle lade være med at tage en uskik op, som andre partier har praktiseret: at foreslå dagsordener på et tidspunkt, da han ved, at dagsordensforslag kun bliver demonstration. Han begrundede faktisk selv sit ønske om vedtagelsen af et dagsordensforslag med, at han gerne ville have en demonstration i folketinget af, hvem der nu var ansvarsbevidst. Se, vi ligger med et protokollat fra socialdemokratiet og SF, som klart fortæller, at den økonomiske politik, som vi f. eks. fra det radikale venstres side har lagt frem, den vil man ikke. Vi har sagt, at vi mente, at det for den statsminister, der kom efter valget, måtte være den første store opgave at søge kontakt med de organisationer, der øver afgørende indflydelse på den økonomiske udvikling, og over for dem gøre det ganske klart, hvor langt regeringen mener der er mulighed for at gå i samlet indkomstudvidelse, og dernæst fortælle de pågældende og offentligheden, hvad regeringen agter at foreslå taget i anvendelse, hvis resultatet bliver, at man alligevel går videre. Det har vi fået at vide at man med et flertal i folketinget bag sig ikke vil. Derfor er det, jeg synes, at det ærede medlem skulle lade være med at optage den uskik at foreslå dagsordener, der kun bliver demonstration.

I det ærede medlems begrundelse for sit dagsordensforslag er der meget, vi fra det radikale venstres side er enige i, og vi er enige med det ærede medlem i, at der er behov for, at det påpeges, hvilke økonomiske midler der bør tages i anvendelse for at modvirke inflationen; men jeg må

jo sige, at det ærede medlem er kommet til at formulere dagsordensforslaget på en sådan måde, at det i hvert fald ikke giver udtryk for hans begrundelser. Man er faktisk kommet til i et vist afsnit at sige det modsatte af det, man vil; jeg ved godt, det ikke er meningen, men et dagsordensforslag, der siger det modsatte af det, man rent faktisk vil, bør der anstændigvis ikke stemmes for. Derfor vil det radikale venstre afholde sig fra at stemme for dette dagsordensforslag, ligesom vi vil afholde os fra at stemme om den af det ærede medlem hr. Per Hækkerup foreslåede dagsorden. Hvis nu dagsordensforslagene ikke var kommet i den omvendte orden, kunne det næsten tyde på, at det ærede medlem hr. Niels Westerby havde søgt bistand hos hr. Per Hækkerup og fået belæring om, hvordan man ikke skal udforme et dagsordensforslag.

Niels Westerby: Jeg bør vel takke hr. Hilmar Baunsgaard for de sidste bemærkninger, der var af meget belærende art, men jeg må desværre skuffe det ærede medlem med, at jeg ikke kan tage denne belæring til efterretning. Hr. Hilmar Baunsgaard ved, at de synspunkter, der ligger gemt i det dagsordensforslag, der er fremsat af liberalt centrum, er synspunkter, som vi gjorde gældende under valgkampen og forud for valgkampen, og det er synspunkter, vi står ved.

Vi sagde under valgkampen, at vi straks efter valget ville fremsætte disse synspunkter i folketinget og søge at få tilslutning til dem. Det er simpelt hen det princip, at vi gerne vil arbejde i overensstemmelse med de tanker, vi har givet udtryk for over for vælgerne, og følge dem op herinde i det høje ting, der gør, at vi har fremsat et sådant dagsordensforslag, og så selvfølgelig det, at vi hele tiden har ment, det var saglig nødvendigt at tage et sådant initiativ. Jeg tror derfor ikke, at hr. Hilmar Baunsgaard tjener hverken sig selv eller det høje ting ved at prøve at mistænkeliggøre os med